

тето. Натрупа се край насъ много народъ. Мнозина ме питатъ нѣщо, пъкъ азъ немога уста да отворя. Устнитѣ ми треператъ отъ страхъ. Отъ сълзи нищо не виждамъ и нищо не разбирамъ. Единъ стражаръ поиска да ме отведе въ полицията. Но тъкмо въ това врѣме господарката, която се била върнала да ме търси, ме намѣри... Колко се засрамихъ!...

Менъ още ме е страхъ, майчице! Миналата година, когато се учехъ въ училището, учителката бѣ сжщо като моята господарка. Но азъ не се боехъ отъ нея. А сега, забавямъ дѣтето, но все ме е нѣщо страхъ отъ господарката...

София е голѣмъ градъ. Азъ още не съмъ го разгледала цѣлия... Вървя ли

изъ улицитѣ, азъ винаги си шепна нѣкоя молитва... А народъ много — облакъ! И вървятъ тѣй блиско единъ до други, ще се сблъскатъ... И азъ много пжти се блъскахъ у хората. А тѣ думаха: „Новичка е за София... Нищо... Ще навикне...“.

Господаркиното дѣте, Борчо, изъ цѣлия пжтъ все спа. А слѣдъ пристигането ни въ София дълго